

סדרים ונמורה

הגיע הזמן לצעוק: אין לנו אחות!

האם מראה אצלנו חץ ההתפתחות בכיוון דומה?

הארץ מלאה נציניקאים, ריאלי-פוליטי קאים במהירות, גיוענים גלויים וס' מויים, שישבו על כל השאלות האלה בשתי מילים פשוטות: או מה?

מה חסר לדרום-אפריקה? מה רץ לה? **היא לא חזקה? היא לא עשירה? משהו מאיים על קיומה?** זוהי תשובה של בורים. בורים תרתי-משמע: שהרי גם האפריקאנים בדרום-אפריקה קוראים לעצמם בורים (אכריים). מי שיש לו עיניים לראות, יודע כי ימיה של דרום-אפריקה הלכנה ספורים, אולי אפשר לספור אותם כאלפים, אולי כרבות. אך אין שמץ של סיכוי לקהילה הגיוענית הזאת להמשיך להת-קיים לאורך ימים.

אילו נהגה בחוכמה, היתה מתפשרת עכשיו, כשהיא בשיא כוחה, וכך מבטיחה ללבני-העור קיום הוגן לאורך ימים. אך העיוורון המיוחד, שבו הוכו האפריקאנים כמו תושבי סדום בשעתו, מונע מהם לראות זאת. אין הם מוצאים את הפתח לישועה.

ארתו העיוורון מכה גם אותנו. ביום אנחנו בשיא כוחנו. זה הזמן לתרגם את

דרום-אפריקה מתמלאה בישראלים, העושים שם עסקים? מיפעלים ישראלים. ובראשם מיפעלי ההסתרות, פועלים ומשגשגים שם? אישי-צבור ישראליים נוהרים אל מדינות-החסות כדי לעשות שם כסף? אנחנו מרינה חופשית! כל אחד יכול לעשות עסקים כרצונו! **וכן הלאה וכן הלאה. מדי יום המצאי נו תירוצים חדשים. אך התירוצים נעי-שו דחוקים יותר ויותר. וזמיספר המא-מינים להם בעולם הלך וקטן.** עכשיו מתנדרים גם התירוצים האחרונים האלה, כמו עשן ברוח.

אכן, גם עכשיו יש הנדלים ניכרים בין שתי המדינות.

אנחנו מהווים עדיין רוב של 60% ויותר בארץ-ישראל השלמה, ואילו הלכנים בדרום-

בהתנהגותה של ממשלת ישראל ואזי רחיה כלפי המדינה הדרומית.

ך מיוון זה לא היה בולט כליכך לפני דור, ובוודאי לא לפני שני דורות.

כאשר האפריקאנים באו או לארץ ודיברו על דמיון זה, החינו את דבריהם בועם.

דמיון? בינם ובינינו? הם וחלילה! אך יכול להיות דמיון בין מדינה הרוגלת רישמית כתורת-הגזע של אדולף היטלר ובין מדינה, הנושאת ברמה את דגל הציונות המתקרמת?

ידענו היטב את עברם של ראשי דרום-אפ' ריקה, ואנו יודעים אותו גם כיום. המישטר הנוכחי בדרום-אפריקה נולד ב-1948, באותה השנה שבה נולדה מדינת-ישראל. לפני כן היו מנהיגיו באופוזיציה, בימי מלחמת-העולם השנייה הם הטיפו בגלוי להודרות עם הנאצים.

מאות מן המנהיגים הנוכחיים של דרום-אפריקה נכלאו בימי המלחמה ב' מחנות-הסגר, כגיים חמישי נאצי.

ראשיה-ממשלה לשעבר, פרוורד, היה עורך עיתון, שעליו אמר שופט של בית-הדין שפט לעליון בארצו כי "הפך את עיתונו ביודעין למכשיר הנאצים בדרום-אפריקה".

יורשו בתפקיד ראשיה-ממשלה, פורסטר, היה "גנרל" באיגוד-טרור פרינאצי, והכריז ב-1942, בעיצומה של השואה: "אנו רוגלים בנאציזם נוצרי, שהוא בעל-ברית של הנאצים הגרמני".

הנשיא הנוכחי, בותא, היה בימי-המלחמה מנהיג בכיר של המפלגה הלאומית האפריקא-נרית, שעליה אמר ראשיה-ממשלה דאז, יאן כריסטיאן סמאטס, ב-12 במארס 1942, שהיא מבצעת "התקפות על בעלות-הברית, ובכללן ארצות-הברית".

חוקי-האפארטהייד בשטח האישות הם העתק נאמן של חוקי-נירנברג, שהטילו עונשי-מאסר על נישואי-ערובת ועל קיום יחסי-מין בין בני גזעים שונים.

ואילו אצלנו לא העז איש להשמיך תורות כאלה. אילו עשה כן, היה נכלא בבית-משוגעים.

האם יכול להיות דמיון בין מדינות חסידיות היטלר ומדינת קורבנותיו? לפני דור היינו אומרים בלי כל היסוס: חלילה!

אך זה לא היה או הנמוק היחיד להבלטת השוני בינם ובינינו.

הציונות שלנו היתה דת-העבודה, תורת א"ד גורדון. קנינו את ארמתנו כספך מלא. הקמנו מה שהקמנו בעבודת-כפינו זבועית-אפינו. העבודה העצמית היתה הבסיס המוצק של חקלאותנו. ואשר לעתיד - הרי ידינו היו מושטות לשלום: היינו מוכנים לדבר עם כל ערבי המוכן לדבר עימנו! ואם לא היה עם מי לדבר, בגלל סרבנות אויבנו, הרי קיוונו כי יום יבוא והם יכירו בטעותם, ואז נגיע לשלום ונחיה ביחד.

אורחינו האפריקאנים הקשיו, חיובו חיוך עדין, ושלחו בנו מבט שאמר: "נחכה ונראה".

אשר החלו עמי העולם לזהות אותנו יותר ויותר עם דרום-אפריקה, התרגזנו.

אנחנו - דרום-אפריקה? התעונות שלנו - גיוענות? השמצה נתעבנת? או מה אם יש לנו יחסי-מסחר בולכים ומתרחבים עם דרום-אפריקה? גם לאחרים יש! יש לנו עסקות-ינשק איתם? או מה? לאחרים אין? מי שעומד, כמונו, מול סכנות חמורות, ונאלץ לפתח תעשיית-ינשק משלו בתנאים קשים, אין לו ברירה אלא למכור נשק למי שמוכן לקנות, גם אם הנשק נועד לרצח כושים.

יש לנו שגריר בדרום-אפריקה? שלחנו אותו לשם רק ב-1974. אחרי שמדינות אפריקה השחורה ניתקו את יחסים עימנו. ועלינו לדאוג גם ליהודי דרום-אפריקה!

מהומות של שחורים בדרום-אפריקה: מילחמת הבורים פה ושם

מטבעיה-כוח למטבע של הכרה ודדי קיום, שיבטיח את שלומנו לאורך ימים. נראה כי גורל אכזר מכריח גם אותנו ללכת בדרכה של דרום-אפריקה.

לדרום-אפריקה יש עוצמה, יש זהב. אך במאה ה-20, שבה הפך העולם כולו לכפר אחד גדול, אין שום מדינה יכולה להתקיים לאורך ימים כשכל האנושות מביטה בה בכחילה. כפי שאמר אותו אמריקאי גדול, תומאס ג'פרסון: כל עם חייב לכלכל את מעשיו מתוך כבוד לדעת האנושות ההגונה.

לכוח יש מגבלות, והן חשובות יותר מכפי שנרמה לבעליו. הכוח של דרום-אפריקה עומד על כרעית-נגולת. היתה לי הודמנות לדבר עם נציגי כוחות-השחרור השחורים, והתרשמתי מהם עמוקות. רק פתי יאמין כי ניתן לעצור אותם לנצח כאמצעות רצח ודיכוי, הוצאות-להורג וחוקי-יחידים.

ובל זה נכון - MUTATIS — **ובל זה נכון - MUTANDIS** **— גם לגבינו.**

שגריר הישראלי בפרטוריה הוא אחד המעטים שלא נקרא באופן הפגנתי לחזור הביתה.

ישראל מזוהה בעיני העולם כולו עם המישטר המאוס שם. רואים במדינתנו את אחותה של דרום-אפריקה.

אולי עוד יש לנו האפשרות להינתק מן הזהות הזאת, להינתק לא רק מן הראי אלא גם מן הכבואה המשתקפת בו.

הבה נחליט: אין לנו אחות! הם סדום - אך אנו איננו רוצים להיות עמורה.

השאלה היא שאלה של ביוון. לאן אנחנו מתקדמים? ממה אנחנו נסוגים? האם אנחנו מתקרבים עכשיו יותר ויותר למציאות ולהלכה של דרום-אפריקה, או מתר-חקים מהם?

האם אנחנו קרובים כיום לדרום-אפריקה יותר מכפי שהיינו, נניה, לפני עשר שנים? **חוששני שאין מנוס מן התשובה: אנחנו מתקרבים.** אולי נכון לומר כי אנחנו דומים כיום לדרום-אפריקה כפי שהיתה לפני עלות המישטר הנוכחי שם. גם אז היה קיים שם האפארטהייד בפועל, אך עדיין לא היה בכחנת דוקטרינה ממשלתית רישמית, ולא מצא את ביטויו בחוקים מפורשים.